

Sygn. akt VU 210/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku G. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o dalszą rentę

na skutek odwołania G. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 stycznia 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 210/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił G. L. przyznania dalszego prawa renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji złożyła odwołanie w dniu 11 lutego 2013 roku G. L..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

G. L. urodziła się w dniu (...) roku. Ma wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. W okresie aktywności zawodowej pracowała jako sprzedawca i agent.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 1 listopada 2002 roku do 31 stycznia 2013 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty z tytułu częściowej okresowej niezdolności do pracy.

(dowód: decyzje ZUS z dnia 9 maja 2003 roku k. 143, 8 lutego 2006 roku k. 297, 22 stycznia 2008 roku k. 333 oraz 1 grudnia 2010 roku k. 353 w aktach ZUS)

W dniu 24 października 2012 roku G. L. złożyła wniosek o ustalenie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 359 w aktach ZUS)

Orzeczeniem z dnia 20 listopada 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy okresowo do dnia 30 listopada 2013 roku.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 listopada 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 1, 1 w aktach organu rentowego)

Od powyższego orzeczenia podniósł zarzut wadliwości ZUS, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 grudnia 2012 roku uznała, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: ograniczenie sprawności kończyny dolnej lewej miernego stopnia oraz stan po leczeniu operacyjnym endoprotezoplastyki biodra lewego z powodu wtórnych zmian zwyrodnieniowych.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 11 grudnia 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 6, 1 w aktach ZUS)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- stan po endoprotezie biodra lewego w listopadzie 2011 roku;
- zespół bólowy biodra prawego i kręgosłupa głównie piersiowo-lędźwiowego;
- zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe obu stawów biodrowych na tle wrodzonej dysplazji;
- nieznaczne zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych;
- mierne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

Stopień zaawansowania powyższych schorzeń nie czyni wnioskodawczyni niezdolną do pracy zarobkowej. Obecnie jest ona zdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

(dowód: opinie biegłych lekarzy ortopedy R. E. k. 22 i ortopedy A. W. k. 49-50 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do oczywistego wniosku, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 1 powołanego przepisu.

Dla ustalenia, czy G. L. jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów cyt. ustawy Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego ortopedy R. E., biegłego z zakresu dziedziny medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u niej schorzenia. Z uwagi na kwestionowanie opinii ortopedycznej przez pełnomocnika wnioskodawczyni konieczne stało się dodatkowo dopuszczenie w trybie art. 286 k.p.c. dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu ortopedii A. W..

Opinie opracowane przez wskazanych wyżej biegłych, Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należycie uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

W zgodnej ocenie biegłych charakter i nasilenie występujących u wnioskodawczyni schorzeń nie powoduje niezdolności do pracy.

Biegła ortopeda R. E. nie znalazł podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy. W uzasadnieniu opinii wskazał, że wnioskodawczyni jest obecnie w zadowalającej wydolności statyczno-dynamicznej narządu ruchu. Endoproteza biodra lewego spełnia swoje zadania i istotnie poprawiła wydolność narządu ruchu wnioskodawczyni. Również występujące u skarżącej objawy kliniczne zmian zwyrodnieniowych biodra prawego i odcinka lędźwiowego kręgosłupa z dolegliwościami bólowymi nie powodują znacznego naruszenia sprawności organizmu, które uzasadniałoby orzeczenie niezdolności do pracy.

Opinie biegłego ortopedy R. E. znajduje pełne potwierdzenie w opinii kolejnego biegłego z zakresu ortopedii A. W., który uznał że z uwagi na stan narządów ruchu wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Motywując powyższe biegły wskazał, że u wnioskodawczyni decydującym schorzeniem w zakresie narządów ruchu są zmiany zwyrodnieniowe w obu stawach biodrowych. Po zastosowanym leczeniu i wszczęciu endoprotezy lewego stawu biodrowego uzyskano u wnioskodawczyni zakres ruchomości stawów umożliwiające długotrwałe pozostawanie w pozycji siedzącej i wydolne przemieszczanie się z pomocą jednej kuli. Zdaniem biegłego zmiany zwyrodnieniowe prawego biodra kwalifikują się natomiast do leczenia operacyjnego, jednakże w chwili obecnej z uwagi na ukształtowanie tego stawu, tj. dobre podparcie nieznacznie tylko spłaszczonej głowy kości udowej przez szeroki strop i całą głęboką panewkę umożliwia wydolny chód. Dalej biegły podniósł, że zakres ruchomości kręgosłupa jest zbliżony do normy, a zmiany zwyrodnieniowe widoczne w zdjęciach RTG są stosunkowo mało zaawansowane. W konkluzji biegły uznał, że wnioskodawczyni ma zdolność długotrwałego pozostawania w pozycji siedzącej oraz możliwość dostatecznego sprawnego poruszania się, a zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że jest ona niezdolna do pracy.

Dowód z opinii biegłych nie został w sposób skuteczny zakwestionowany w toku postępowania. Do podważenia opinii nie mogą prowadzić zarzuty podniesione przez pełnomocnika wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 roku, które sprowadzają się w istocie do twierdzenia, iż nie zgadza się ona z opiniami biegłych, gdyż inaczej ocenia stan zdrowia wnioskodawczyni. Takie zarzuty nie mogą prowadzić do podważenia opinii sporządzonych przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy, specjalistów praktyków z doświadczeniem klinicznym.

Dodać należy, iż zarówno biegły R. E., jak i A. W. nie negowali faktu, że u wnioskodawczynie występują schorzenia ortopedyczne. Biegli uznali jednakże, że stopień zaawansowania tych schorzeń nie powoduje u wnioskodawczynie niezdolności do pracy.

O uznaniu wnioskodawczynie za osobę niezdolną do pracy nie może również stanowić okoliczność, że zgodnie z zaświadczeniem z dnia 4 grudnia 2013 roku wnioskodawczynie została zakwalifikowana do zabiegu alloplastyki stawu biodrowego prawego w lipcu 2013 roku, albowiem okoliczność, że wnioskodawczynie oczekuje na ten zabieg była znana biegłym w chwili wydawania opinii i nie wpłynęła na postawione przez nich wnioski w przedmiocie uznania wnioskodawczynie za osobę niezdolną do pracy.

Podkreślić należy, iż wnioskodawczynie jest z wykształcenia technikiem ekonomistą, a więc posiadane wykształcenie predestynuje ją do wykonywania pracy umysłowej, która jest z reguły pracą siedzącą. Z opinii biegłych wynika zaś, że wnioskodawczynie może wykonywać prace wymagające nawet długotrwałego pozostawania w pozycji siedzącej.

Wobec stanowczych wniosków płynących z opinii biegłych nie było potrzeby powoływania kolejnych biegłych na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione. Przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. opinie te należało bowiem ocenić jako fachowe, rzetelne oraz pełne. Mając powyższe na uwadze Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika skarżącej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza z zakresu ortopedii. Potrzeba powołania innego biegłego winna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807).

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z przepisami art. 12 i nast. powołanej na wstępie ustawy – renta przysługuje osobom, które całkowicie lub częściowo utraciły zdolność do pracy, przy czym częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej nie jest równoznaczna z niemożnością wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Występuje ona dopiero wówczas, gdy ubezpieczony utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 października 2009 roku, II UK 106/09, LEX nr 558589, z dnia 8 maja 2008 roku, I UK 356/07, OSNP 2009/17-18/238, z dnia 11 stycznia 2007 roku, II UK 156/06, OSNP 2008/3-4/45 oraz z dnia 25 listopada 1998 roku, II UKN 326/98, OSNAP 2000/1/36).

Występujące u 53-letniej wnioskodawczynie schorzenia, na obecnym etapie zaawansowania, nie prowadzą do istotnego naruszenia sprawności organizmu będącego przesłanką orzeczenia niezdolności do pracy. Mimo ich występowania G. L. ma zachowaną zdolność do wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.